

Anino izvješće sa Svjetskog veteranskog prvenstva u Sacramentu

Stigavši u vrelu Kaliforniju (dočekalo nas je 40 stupnjeva Celzijevih), pomislili smo da će nas paklena vrućina pratiti narednih deset dana koje smo Berislav Devčić i ja proveli u središtu te američke države, u Sacramentu. No, već nakon dva dana temperature su drastično pale, zapuhao vjetar i tek smo nakon jutarnjih sati imali dojam da je ljeto. Jutra su bila hladna i vjetrovita, a treninge smo obavljali u ranim jutarnjim satima. Bero je na ulični jogging izlazio već u četiri sata, pozdravljajući tijekom trčanja tek probudene ulične spavače. Ja sam odlazila na stadion znatno kasnije, oko šest sati, što je bilo poprilično odstupanje od vremena zagrebačkih treninga. No, trebalo se pripremiti na ranojutarnje nastupe. Beri je to lakše „palo“ te je svoje kilometre na stadionu i u parku odhodao poprilično brzo, dok je u bacanjima, iako kao leptirić među „mrcinama“, junački podnio bacanje teških rekvizita. Moj subotnji nastup bio je malo teži ne samo zbog ranog jutra već i zbog hladnoće koja je baš taj dan bila najžešća (a Beri je kasnije te subote zasjalo sunce na tri na 20 km). Sve su troskokašice nevoljko skidale trenirke kad su trebale skakati jer je doista bilo hladno. Stoga su i rezultati skakačica bili nešto skromniji, ali nastup je bio zanimljiv. Najviše je smijeha izazivao sudac koji nas je prozivao i izgovoriti prezime Mrčić za njega je bila nemoguća misija. Lomio je jezik i na kraju me molio da pristanem barem privremeno postati Mc (Mek). I tako je Amerika, pored McDonald's-a dobila i McAnu (Mekanu).

Hrvatski tim McAna & Bero bio je jedan od najmalobrojnijih u Sacramentu, možda i najmanje brojan, pa smo u to ime uspjeli isposlovati da na večere kandidata za naredna svjetska prvenstva odemo oboje, a ne samo delegat (a to sam po Vrbijevom ovlaštenju bila ja). Na večerama smo upoznali mnoge zanimljive sportaše i team managere, od kojih nas se najviše dojmio šef iz male državice Trinidad i Tobago. Ta dva mala otoka u Atlantskom oceanu s oko milijun stanovnika predstavljala su čak 22 atletičara kojima je sve troškove puta platio državni atletski savez. Odmah sam pitala primaju li troskokašicu zrele dobi i dobila potvrđan odgovor i garanciju da će mi svi troškovi putovanja na, na primjer, otvorena prvenstva Hrvatske i Sragine mitinge biti plaćena. Bero je ipak bio suzdržan i rekao da on takvu ponudu neće razmatrati. Osim tih službenih večernjih izlazaka, imala sam, opet po Vrbijevom ovlaštenju, obvezu otići i na maratonsku generalnu skupštinu delegata koja je trajala 9 sati. Za mene je pak trajala do prve pauze (koju sam ipak čekala tri sata) jer je to bio gubitak vremena (ipak ja nisam politički i direktorski tip kao naš predsjednik Vrbi), a u luksuznom Holliday Innu, gdje je skupština održana, bilo je kao u frižideru zbog klima uređaja koji je radio 100 na sat. Tamo sam zaradila dvije stvari: upalu sinusa i opomenu koju će mi, kada stigne iz Sacramenta, uručiti Vrbanc jer sam otišla sa sjednice (bili smo upozoreni, ali ja stvarno nisam mogla više izdržati, sorry, Vrbi, drugi put odredi bolju zamjen(ic)u). No, bila sam dovoljno dugo da sudjelujem u glasanju za sljedeće domaćine svjetskih prvenstava u dvorani i na otvorenom. Dakle, za četiri godine, 2014. dvoransko svjetsko prvenstvo bit će u nama susjednoj Mađarskoj (u Budimpešti). Mađari su pobijedili protukandidata Valenciju. Među kandidatima za SP na otvorenom 2015. godine bili su Poljaci, Francuzi i Australci. Odabran je francuski Lyon. I jedno i drugo nije nam daleko pa se nadam da će hrvatska ekipa biti brojnija nego ove godine.

Još bi se štošta moglo napisati o našoj američkoj pustolovini, ali nije red previše zamarati detaljima, pa umjesto toga prilažem nekoliko slika koje pokazuju kako je Bero vrlo brzo prihvatio ležerni američki stil života te se odmara na klupi usred grada po uzoru na svoje ulične prijatelje, a mene za to vrijeme provjerava policajac na konju (nije li trebalo biti obrnuto?). Srećom, policajac je prihvatio moj prijedlog da se bavi većim problemima nego što sam ja i pustio me, čak na kraju dopustio da se slikam s njim i konjem.

Mc Ana :)

Bero u utrci na 20 km

Berin ležerni američki stil

Anin troskok ispod kalifornijskih oblaka

Finalistkinje troskoka u kategoriji žena u najboljim godinama

Ana i dva konja (ups! Ana, konj, konjanik)